

Barcelona, 16 de juliol del 1.960.

Sra.

Aurora Bertrana.

Viladec.

Molt estimada amiga:

M'ha fet molt content de veure que es troba bé i que gaudix d'una solitaria pau; en el seu doble aspecte físic i moral. Celebre també que escrivis però ja no entens tant que trobe a faltar cap companyia intel·lectual i que els col·legues li puguen mancar; on paravia la seva tranquil·litat, si els tringes a la verda?

M'ha agradat molt la seva cortial i admirable carta; la qual m'ha fet molt de bé. Passo per ser una bestia bretlla, i potser si que ho sé, però sento de debò l'amistat i agraïcio sinceríssimament aquell que mostra d'afecte i simpatia, sempre tan regaljicats per la generosa i frida fauna d'aparanya més o menys humana del nostre país. Pense, zones i fins a quin punt em comunes l'austrós record d'una dona autèntica i d'una dona.

Si, als literaris acostumen a endrapar, i he tingut ocasió de comprovar que, davant llaüta col·lectiva gana, puríssim fins i tot estovalles i vaixelles, i de la vanitat professional, qui diria? Quant

a l'activitat intel·lectual: llogar de la nostra seguretat; la donava per descomptades, malgrat el fet, una mica dubitativa i invitadora a una certa perplexitat, de pertànyer, pel cap baix, a la mateixa llavor de la besavria del Pare Etern.

Li desitjo el millor estiu possible i li recomano que no s'atani
de a Barcelona fins a l'entradà de la tardor. Que pugui escriure
molt i respirar encara més... "Touche" per tot allò que em diu del
meu llibre: tota una grossa de gràcies.

Mani sempre al seu devot amic.

Espriu.